

ДРУЖБА, ЩО ОКРИЛЮЄ

Ольга Ткач

НЕМАЛЬОВАНЕ ДИВО

ПОВІСТЬ

Київ

УДК 821.161
Т48

Серія «Дружба, що окрилює»

Ткач Ольга

Т48 Немальоване диво : повість / О. Ткач. – Київ :
Видавництво Ліра-К, 2026. – 328 с.
ISBN 978-617-8633-90-5

Еліна – художниця й ілюстраторка книг. Малює та розфарбовує вигадані світи, хоча реальний у її очах стає дедалі чорнішим. Вона творить дива на полотні й папері, але вже не вірить у них. І одного дня багаж пережитих прикрощів та відчай потягнуть Еліну за собою...

Але в її житті з'явиться добра дівчина Єва, а диво, яке юнка обєрігає, вибере рости в парі з художницею. Маленьке диво з великим серцем. Норовливе, вредне, крилате і, безсумнівно, справжнє, завдяки якому Елініне життя заясніє новими барвами.

Ця книга завершує серію «Дружба, що окрилює» про любов та відданість, які поєднують світи.

УДК 821.161

ISBN 978-617-8633-90-5

© Ткач О., 2026

© Видавництво Ліра-К, 2026

Чорнявий ангел

Робота вперто не хотіла просуватися вперед. Еліна відклала олівець і оперлася підборіддям на руку. Вже третю годину вона намагалася вичавити з себе хоча б рису. Збірку оповідань прочитала ще півтора місяця тому, аванс від видавництва уже встигла проїсти, а готових ілюстрацій мала лише половину, далі справа не йшла. Календар у правому нижньому кутку екрана затято рахував дні до реченця. Еліна втупилась у позначку «25.06.2029» та зітхнула: і цей минув намарне.

Нині попри дощову погоду і важкість у голові художника таки сіла за роботу, бо вчора на Фейсбуці мала неприємну розмову з авторкою збірки. Відредагований та вичитаний рукопис збиралися віддати у верстку, але куди ж без ілюстрацій? Тим паче, що лише половина з них займають цілу сторінку. Письменниця допікала тим, що й так ледве впростила видавця взяти «лівого» ілюстратора, а тут Еліна так її підводить. І хоч художниця пояснила, що не завжди може працювати, що їй потрібно більше часу, але розчарована й роздратована авторка не хотіла слухати. Завершилася розмова кепсько: письменниця запевнила Еліну, що це не лише остання їхня співпраця, а вона ще й інших відраджуватиме від такого «надійного» партнера.

Було прикро. Підводити замовницю не хотілося. Але ж те, як Еліна почувається, від неї не залежить! Та й... не розкажеш же чужій, ледве знайомій людині, що так вибило тебе із сідла.

Нормальні люди переживають смерть домашнього улюбленця легше. Ну, тиждень поплачуть – та й усе. Вона ж уже місяць побивається. Спершу забувала і вранці кликала, рука за звичкою бралася за повідець, який досі висить на гачку в коридорі. Ноги самі несли до зоомагазину купити Шерпові корму або нового м'ячика. Зараз ні рука не тягнеться, ні ноги не шукають знайомих стежок. Звичка поволі поступилася місцем пустці, й ця порожнеча щодня лише зростає, поглинаючи все довкола. І її.

Живі завжди ранять. Або тим, що спершу пригортають, а потім чи ігнорують, чи відкидають, чи наче не тримають біля себе, але від них нікуди не подінешся. Або люблять усім серцем, а потім помирають. У мріях легше. Інші можуть висміяти твої мрії, але ніхто не вирве їх із серця.

Рука потяглася до стилуса і немовби сама почала виводити лінії на графічному планшеті. Художниця навіть не зводила очей на екран. Кожна рисочка віддавна була врита на душі, іще з тих часів, коли Еліна вже мріяла, але ще не вміла малювати. Мрія тримала тим, що була. Світлом у темряві, втечею з безвиході, пригодою в сірості.

Ось кілька штрихів – і ще один малюнок збережеться в течку, яка з роками лише росла та якої художниця ніколи й нікому не показувала.

У двері подзвонили. Оце пощастило – жити на першому поверсі, до того ж, дверима ближче до входу в під'їзд. Як той горох при дорозі: хто йде – скубне. Зазвичай другого дзвінка не було, всі обходилися першим та й ішли собі далі. Перед останніми виборами взагалі засмикали до краю – все якісь підписи збирали. Свідки Єгови свого часу швендяли, поки вона їм не замакітрила голову так, що тепер навіть на вулиці її оминають. Відтоді хіба газовики за показником лічильника приходять або хто помилиться дверима.

Але настирливий дзвоник пролунав знову. Еліна не ворухнулася. Якого біса? Адресу уважно читайте, йолопи!

Рука зі стилусом піднялася, щоб кількома хвилями долаювати тло, аж раптом задзижчала мобілка. Кому чого треба?

– Алло! – неприємно гукнула у слухавку художниця.

– Добрий вечір! – почувся молодий та бадьорий жіночий голос. – Це пані Еліна?

– Так, – відповіла, вже метикуючи, кому і нащо вона здалася.

– Ви зараз удома?

– А в чому, власне, справа? – ледве стрималася від різкішої відповіді.

– Я від Ганни Іванівни, прийшла вам укол робити. Відчиніть, будь ласка.

Як укол? Це ж мало бути лише з понеділка!

Навела стрілку миші на позначку календаря і клацнула. Авжеж, вона знову заблудилась у днях!

Художниця швидко підвелась, але тут же зойкнула від болю, що пострілом пройшов від попереку через усю праву ногу. Нічого, почекає. Окинувши швидким поглядом безлад у кімнаті, накинула покривало на досі розстелений диван, взяла тарілку й горня, які від ранку стояли поруч на столі, і почимчикувала на кухню. Тамтешній рейвах уже не було часу ліквідовувати, тому Еліна просто вимкнула світло та підійшла до дверей.

Невисока чорнява дівчина терпляче чекала на сходах, втупившись у смартфон. Але як тільки двері відчинилися, звела погляд.

– Вибач... – почала було Еліна, але, зустрівшись очима з юнкою, додала: – ...те.

– Нічого, – кивнула несподівана гостя й увійшла, як тільки господиня відступила. Художниця відчула нутром, що її помешкання сканують. – У вас є пес?

– Був, – сухо відповіла Еліна. Але ж доскіплива! Відразу помітила на гачку вішака намордник і повідець Шерпа!

Хотілося вколоти навзаєм, зачепити те, в чому гостя слабка. – Боїтеся собак?

– Я – ні, – усміхнулася та. – Зазвичай вони мене бояться. – І так, наче б усе пояснила, відразу перейшла до справи. – О, вже бачу, де у вас ванна. Тільки дайте мені, будь ласка, чистий рушничок, а ще приготуйте ліки, шприци і мисочку.

Еліна гостьового рушника у ванній не тримала, тому повільно рушила до шафи, пам'ятаючи, якого болю їй щойно коштував поспіх. Тим часом дівчина взула бахіли на свої геть не дівочі черевики без підборів і повішала на гачок наплічник. Для того, щоби скидатися на готку, їй бракувало лише макіяжу і черепа на рюкзаку.

– Я Єва, – озвалася вже з ванної, а після паузи додала: – Проколю вам цей курс, а потім Ганна Іванівна просить вас знову прийти на огляд.

– Якщо я зможу дійти, – буркнула Еліна, дістаючи з шафки полумисок.

Безлад на кухні сестра милосердя таки побачила, бо господиня помешкання не встигла натиснути вимикач. Але ж окаста, подумалось художниці. Жоден м'яз на обличчі дівчини не сіпнувся ні на неметену підлогу, ні на кухонний розгардіяш. Вона була більше схожа на робота, який фіксував усе, що відбувалося довкола, але діяв чітко за програмою.

Та вже за мить Еліна збагнула, що надто поспішила з висновками. Переступивши поріг кімнати, юнка зойкнула й кинулася до дисплея, на якому був досі не збережений малюнок.

– Овва! Це ваш? – захоплено вигукнула.

– Мій.

– Круто! Він мов живий! У вас талант!

– Та... – махнула рукою Еліна.

– Ні, справді! – ентузіазм дівчини палав бенгальським вогнем. – Вам би книжки ілюструвати!

– Так я й ілюструю... – буркнула художниця і, щоби привернути Євину увагу до справи, зашаруділа паке-
том. – Ось ліки.

Та схаменулася, зніжковівши. Відвернулася від екрана, взяла в Еліні торбинку. Швидко дістала ампули та шприц. Художниця дивилася, як легко вправляється дівчина. Наче фахова медсестра, хоча лікарка казала, що вона ще студентка.

– Пектиме, – попередила Єва.

– А де вчишся? – поцікавилася Еліна, не помітивши, як перейшла на «ти».

– В медунівері, – після паузи відповіла чорнявка, відкладаючи шприц. – А це, – таки озирнулася на дисплей ноутбука, – одна з ваших ілюстрацій? Це буде фентезі?

– Просто малюнок, не ілюстрація, – зітхнула художниця. – А ілюструю так, фентезі.

На якусь мить у виразі Євиного обличчя промайнуло розчарування, аж надто явно, по-дитячому. Схоже, вона ще не навчена носити маски. Скільки їй? Із вигляду років двадцять, не більше. Але дівчина швидко опанувала себе і знову взялася розпитувати:

– Ви зараз щось ілюструєте?

– Так.

– Фентезі?

– Збірку оповідань.

– А про що?

– Про піратів і кораблі, що і плавають у морі, і літають у небі. Гарна буде книжка.

Але цікавість у Євиних очах остаточно згасла.

– Я б ось про цього персонажа почитала. Кораблі й пірати – не моє. Люблю живі дива. А можна, я ваш малюнок на мобілку сфотографую?

Досі художниця просто не могла дочекатися, поки ця дивна майже готка, цей живий рентген піде геть і залишить її наодинці з хандрою та досі не збереженим файлом.

Але, на диво, від погляду гості й тих кількох останніх слів у темряві та мерзлоті Еліної душі щось оселилося. Сонячний зайчик. Ні зігріти, ні освітити не має сили, але чомусь його так хочеться затримати.

– Єво, а ходімо чаю поп'ємо.

– Та до чаю гість щось добреньке приносить, а в мене лиш зоологічне печиво, – усміхнулася дівчина.

Але за хвилину вже сиділа на кухні, а на тарілці виросла гірка із галетних фігурок звірят. Іще половина були в пачці, яку Єва дістала з наплічника. А Еліна все говорила й говорила. Художниця дивувалася собі, наскільки вільно тепер почувалася у спілкуванні з чужою людиною, яка в перші хвилини знайомства так дратувала своїм рентгєнівським поглядом. Зараз же Євині очі були звичайнісінькими – юначими, світлими і теплими.

– Ти скажи, що ще й читати встигаєш, у меді навчаючись!

– Самій дивно, але встигаю.

– А за яким профілем підеш, коли вивчишся?

Єва зітхнула.

– Хочу йти на невропатолога. І працювати в поліклініці. Якщо нічого не зміниться...

– А чому так? – пильно глянула на гостю художниця. – Ескулапам у лікарні ліпше живеться. Ситіше – точно.

– А якщо я стала медиком не заради теплого місця? – юнка докорила поглядом так, що Еліна відвела очі.

– Тоді звідки сумнів?

– Бо я раніше була певна, що після коледжу піду служити в ЗСУ, але вже того літа опинилась у Вінниці.

– І яким же вітром тебе туди занесло? – Еліна наливала окріп у горнята з чайними пакетиками.

– Не вітром, ураганом! – нарешті невимушено засміялася Єва. – Як любила казати моя бабуся: «Не плануй, лайдаче – Бог переіначе».

– Тяжко вчитися? – художниця відкопала в шафці шоколадку. – Я чула, що тяжко. Хтось голови від книжок не підносить, а ти он навіть таким, як я, допомагати встигаєш.

– Та жити можна. Якщо все на сесію не спихати, не так уже й тяжко. А допомагаю, бо досі чуюся винною, що не пішла на фронт.

– Що тепер гризтися, коли війна скінчилася? Ну, передумала, з ким не бувало?

– Не передумала, – зітхнула дівчина і сьорбнула чаю. – Так обставини склалися. Рідні, пам'ятаючи, що там загинув мій тато, були дуже проти...

– Е, рідня! – махнула рукою Еліна. – На них зважати, так нічого свого в житті й не матимеш. Хоча... тут таки з ними погоджуся. Одне життя ваша сім'я Вітчизні віддала. А ти молода, гарна і завзята. Такій Адама треба.

– Та він мене в саду не застане – усе десь бігаю, – засміялася Єва.

– Тобі скільки років?

– Двадцять п'ять.

– Саме пора! Я майже удвічі старша, то мені вже пізно, навіть якби і мріялося.

– І геть вам не пізно шукати свого щастя! А якщо мріється, й поготів. Ось моя бабуся вдруге вийшла заміж у шістдесят вісім. Була і щасливою, і коханою, і натішитися не могла. А в мене з'явилися дідусь та сестра.

– Була?

– Так, – опустила погляд чорнявка. – Померла два роки тому. Пухлина в мозку... пізно виявили...

Еліна остовпіла. То от чому це дівча хоче вік просидіти в поліклініці! Аби зробити для інших те, що не змогла для бабусі.

– Співчую.

– Дякую, – Єва повела очима, наче шукаючи в Елініній кухні нову тему для розмови. – У вас попереду ще так багато доброго! А Адам зі мною ризикує рано посивіти.

– Характер? Чи родичі? – гмикнула художниця. – Дивлюся, тебе заплести на дві кіски та ще гривку – і на Венздей будеш схожа. У вас там сімейка Адамсів чи що?

– В чомусь ви маєте рацію, – поцілила їй поглядом у душу Єва. – Але все геть інакше. Те, що комусь здається страшним або потворним, для іншого – прекрасне й дивовижне. Ось ваш малюнок чудовий, і той, хто на ньому – теж. Суворий, до подібного ще треба підступитися, але хтось багато віддасть, аби мати такого друга. Чи... от навіть я! Ви мене спершу пускати не хотіли, а зараз чай разом п'ємо.

Другий постріл був іще влучнішим. Милосердна сестричка не шукала слабінки, але трапила саме в неї. Еліна давно не любила людей. Протягом семи років у хатці самотника, якою стала її душа, бував лише улюблений пес. А тепер від самоти хотілося вити, але знову пустити когось несила.

Раптом голову стиснуло болем так, наче невидимий велетень заповзявся розколоти її, мов горіх.

– І часто у вас так буває? – Єва знов увімкнула свій рентгенівський погляд.

– Останній місяць – майже постійно.

– Обстежувалися?

– Давно.

– Що лікарі сказали?

– Сказали, ВСД, що в народі звучить як: вали собі додому. Ой, та що вони знають?

За мить збагнувши, що зморозила перед майбутнім медиком, зніяковіла.

– Ну-ну, – Єва підвелась.

Еліна вже, було, стрепенулася, щоб зупинити ображену чорнявку, але та обійшла її півколом і стала позаду художниці. Пальці тендітних рук лягли на скроні та почали делікатний

масаж. Спершу Еліна нічого не відчувала, але раптом у тілі почало щось наростати. Це було схоже на тремтіння, яке щомиті потроху посилювалося. Немов передчуття, наче ось зараз щось станеться, але ти ще не знаєш, погане воно чи добре.

Та ось, Євині пальці зупинилися, а тремтіння, сягнувши піку, розсипалося по тілу відлунням – і за мить затихло. На диво, біль також зник.

– Ого! – зачудовано вигукнула художниця. – Ніколи не зустрічала когось, хто б таке вмів.

– От бачите, – моргнула чорнявка. – А ви кажете, що лікарі нічого не тямлять.

– Про решту я так і скажу! Ну, ще хіба Ганна Іванівна. Ця справді хоче допомогти. Ось тебе прислала... У твоєму меді знають, що ти так можеш?

– Ви хочете, щоб мене загребли в лабораторію для дослідів? – засміялась Єва. Еліна також не змогла стримати сміху, але й уловила в поставі несподіваної цілительки напругу. Як би то її і заспокоїти, і не відлякати? Ця цікавенна юна особа й надалі в неї буватиме – ще ж дев'ять уколів залишилося. І буде ліпше грати з нею в словесний пінг-понг, аніж у довгі шахи.

– Не переймайся, в мене своїх таємниць вистачає, – підлила в горня окропу.

Але на один, тим паче перший, вечір таємниць було досить.

Еліна заговорила про книжки, і Єва охоче її підтримала. Покружлявши серед полиць із улюбленими творами, плавно перейшли до фільмів. Було тепло й затишно, бо їм часто подобались ті самі жанри й персонажі. Ділилися назвами, тут же нотуючи для себе, що можна глянути на вихідних. І отямилися, тільки помітивши, що велика стрілка годинника за їхньою розмовою зробила повний оберт.

– Мені вже час, – підвелася Єва.

Але перш ніж устигла піти, Еліна таки вициганила дозвіл написати з неї ілюстрацію. Цілителька-травниця з оповідання у збірці захотіла бути схожою на Єву. Дівчина охоче погодилася.

– Ой, а я так і не сфотографувала ваш малюнок, – згадала, вже стоячи на порозі.

– Ти ж завтра прийдеш, – підморгнула Еліна.

– Прийду. Але не завтра. Один із препаратів треба колоти через день, Ганна Іванівна сказала, що не страшно, якщо я так само проколю і решту. Однак таких посиденьок, як нині, вже не буде, інакше я більше нічого не встигну.

– А шкода, – аж надто промовисто зітхнула художниця.

– Добраніч! – чорні, геть не жіночі черевики протупотіли донизу і кроки стихли.

Еліна зачинила двері, клацнула замком, натиснула ручку, перевіряючи, чи спрацював. Звичка.

Планів на день художниця не складала. Ще відколи перестала працювати у видавництві, сіла на фриланс і повернулася зі Львова до Хмельницького, де її, на щастя, майже ніхто не пам'ятав, і до мами, яка потребувала щоразу більше піклування. Але зараз, миючи горнята, думала про те, що зробить завтра. Так, на щось смачненьке не розживеться, бо аванс уже тю-тю, хіба поширудить у шафках і спече якогось пляцка з усього, що знайде. А ще треба хоч трохи прибрати у квартирі й відкопати в шафі новенькі хатні капці, щоб гості було в неї добре. А то, бач, парилася весь вечір у тих бахілах і своїх черевиках. Добра дитина. А Еліна ж думала, що такі вже не народжуються. Бо послухаєш тих переростків, котрі доламують гойдалки у дворі – вуха в'януть від матюччя. Єва інакша, ніби не з цього світу.

Художниця повернулася за стіл, боязко радіючи тому, що кожен рух не віддається болем. Зберегла малюнок спершу так, щоб із ним можна було далі працювати, а потім – як картинку. Відкривши на ноуті Вайбер, уважно перенес-

ла туди Євин номер і додала контакт, який став десятим у списку. Негусто, але після того, як деякі друзі заблокували її, а деяких – вона, інакше й бути не могло. Краще так, ніж забита SIM-картка, а нікому подзвонити.

Один порух миші – і файл із течки перелетів у вікно програми, а поруч із ним тут же загорілися синім дві «галочки».

– Лети, пташко, – усміхнулась Еліна і вимкнула ноутбук.

Вибір

Тиждень тягнувся, немов равлик. Еліна через пень-колоду зробила ескізи ще двох ілюстрацій та надіслала авторці на погодження. Більше нічого не встигла, а точніше, не змогла.

У середу таки довелося вийти за продуктами і в аптеку. Було сонячно, але головний біль дошкуляв так, що ніщо не тішило. Люди на вулицях дратували, охочий до розмови сусід, котрий вигулював пса, взагалі вибісив. Деручись від «АТБ» у низині до своїх панельних нетрів, Еліна знову відчувала у спині біль, який від понеділкового вечора відпустив. Коли таки доповзла до хати, пакет із дрібними покупками ліг забутий у кутку, а художниця пішла до кімнати й затихла на дивані до вечора. Лише дзвінок у двері вивів її з напівсну.

Єва критичним поглядом просканувала передпокій, відразу зауважила пакет, але очей на Еліну не звела. Та була вдячна кмітливій дівчині, бо вміла спостерігати мовчки, не виявляючи ні подиву, ні зневаги, ні жалості. Еліна вже давно не вірила у щире людське співчуття. Все, що було на нього схожим, здавалося їй завуальованим знущанням. Можливо, деякі з тих людей щиро вірили, що можуть

розрадити або й допомогти, але насправді їхня незграбна прямодушність лише ятрила старі рани і дратувала. Тому їх у Елініному житті вже немає.

Єва поводитись інакше. Переступивши поріг квартири, прийняла і тутешні правила гри.

– Покладіть це в кімнаті, а я зараз, – кинула, простягнувши Еліні свого наплічника.

Та навіть не встигла здивуватися, чому сьогодні сестричка милосердя не повісила його на гачку в передпокої. Пальці художниці несвідомим відрухом зімкнулися на петлі, але коли рюкзак повис у руці, вона з несподіванки нахилилася і зойкнула, але не впустила.

– У тебе там цеглина чи що?

– Ні, бомба! – засміялась Єва, уже несучи на кухню пакет із продуктами.

Еліна підняла наплічник вище і притулила до себе іншою рукою. Так легше нести. Але щойно шкірозамінник м'якої спинки торкнувся живота жінки, вона крізь футболку відчула дивне тепло, і від того дотику всім тілом пробіглися мурахи.

Поклавши рюкзак на крісло, вона торкнулася місця, яке щойно було теплим. Потім провела долонею по всій спинці, вважаючи, що помилилася.

«Дурня якась», – подумала й почовгала на кухню за полумиском, у якому потім опиняться ампули та шприц. Але Єва вже його несла.

– Лягайте, – скомандувала, прямуючи до ванної.

– Чуєш, Єво, а може, з дозою погратися? Бо щось оте «через день» мені не помагає...

– Я зараз комусь пограюся! – якось аж надто суворо крикнула чорнявка, але потім примирливо додала: – З такими пропозиціями – тільки до Ганни Іванівни.

Еліні хотілося заїкнутися про чудасію з рюкзаком. Це дівча не висміє, хіба що влаштує глибинне сканування поглядом та сеанс психоаналізу.

– То що ти носиш у наплічнику? Таке враження, що там пів тонни, – почала, коли вправні руки дівчини узялись до шприців та ампул.

– Трішки менше, – усміхнулась Єва. – Але він у мене справді бездонний. Там чудеса вживаються з книжками.

– Вмієш інтригувати. Мені на якусь мить здалося, що там є щось дуже тепле... Пиріг до чаю? – і засміялася. – Знаю-знаю, порядні господині самі частують. Це був жарт.

Єва затримала на художниці аж надто пильний погляд. Наче почула у її словах щось своє.

– Сьогодні я не зможу залишитися на чай.

– Що, зовсім? – Еліна намагалася не видати суму.

– Ніяк. У п'ятницю забіжу до вас уранці, бо потім їду до родичів на вихідні.

– Авжеж, довгі державні вихідні, – пирхнула художниця.

– У лікарні таких не буває, на жаль, – зітхнула Єва. – Я погодилася відпрацювати за колегу завтра, в День Конституції, а вона замінить мене в неділю.

– Це в лікарні не буває, а всі решта гулятимуть чотири дні. Наче є що святкувати...

– Не любите державних свят?

– Ні державних, ні релігійних. І те, й інше створене для керування масами.

Під час довгої паузи художниці здалося, що юнка візьметься її переконувати у протилежному.

– Але ж у щось ви вірите? – нарешті заговорила Єва.

– Ні у що. Ні в себе, ні в людей.

– А в добро? А в дива?

– Нема добра, – відмахнулась Еліна. – Все, що ним здавалося, рано чи пізно жалило.

– Отже, і я вжалю? – рентгенівський погляд поцілів у душу, і художниці стало ніяково.

– Досі так завжди траплялося.

– Іноді для того, щоби побачити, спершу треба повірити, – мовила Єва, але з її тону було відчутно, що дискусія сходиться на пси.

Коли чорнявка швидко попрощалась і пішла, в художниці й думки не виникло затримати гостю хоч на хвилю. Що це дівчисько хоче їй довести? Та коли цієї Єви ще і в планах не було, Еліна вже торувала свій шлях до успіху! Шлях, який так нікуди й не привів...

Решту вечора шукала, за що зачепитися в просторах усесвітньої павутини. Але забутися не виходило. Що ж так прикро вразило цю непробивну юнку? Невже слова особи, до якої їй за всіма законами жанру повинно бути байдуже? Люди найчастіше не погоджуються одні з іншими, і найправильніше – просто не чіпати того, хто думає інакше. Але ця досі сподівається своєю добротою врятувати світ. Наївна.

* * *

Сльози застували Єві шлях, поки спускалася до зупинки, душили, поки їхала в тролейбусі. Вона дивом не запрола носом у асфальт дорогою додому. Дала їм волю, лише замкнувши двері квартири, в якій дівчину вже третій рік ніхто не чекав. Хвиля паніки та відчаю змила звичну холоннокровність за борт і понесла її човен до виру.

Вперше Єва ридала на похоронах тата, але там цьому ніхто не дивувався, бо одинадцятирічна дівчинка, чий батько загинув на фронті, мала право оплакати його. Могла розраховувати на мовчазне розуміння й таку ж мовчазну підтримку, яка зімкнулася колом обіймів і не відпустила, поки вона не перестала схлипувати. Тоді Єва навіть не запам'ятала, хто її обіймав.

Удруге вона так ридала сім з лишком років тому. Того дня її заповітна мрія могла здійснитися, але дівчина цілком свідомо й добровільно відмовилась від неї. Бо так буде

краще для всіх. Тоді вона пішла за голосом розуму – і жаданий дар оминув її. Єва мужньо витримала на собі всі ті пронизливі погляди, але надвечір розклеїлася й заховалася. Тоді її з гіркого усамітнення просто-таки видряпав друг, із яким проговорила всю ніч. А ранок приніс юнці інший дар...

Пізніше довколишні чекали від неї сліз, коли проводжала у засвіти ще двох дорогих серцю людей. Так само згорів один із мостів дружби, бо в неї не було ні сліз, ні слів, аби його гасити. Єва тоді не вміла пояснити, що те безсліззя походило не від закам'янілості серця – серце в ті дні було або розірваним надвоє, або похованим у землі.

Цього разу дівчина ридала на самоті та без шансів, що її зрозуміють і втішать. Атож, Єво, час дорослішати! Пора звикнути до того, що світ буде таким, яким є і хоче бути, попри твої найкращі наміри. Якщо Христос помер за всіх, а й досі сотні мільйонів людей щодня добровільно вибирають темряву, то хто ти така з твоїм кволим добром? Кількома вчинками ти не всякого ближнього переконаєш, що воно існує. Яким би ти прожектором не сяйнула в непроглядну темряву, в яку дивиться інша людина, вона не побачить світла. Як би ти не тягнулася до неї рукою, щоб витягнути з відчаю, але іноді можеш зробити лише дві речі: припинити спроби або втопитися разом із нею. Але припинити спроби ти зможеш, лише віддавши їй...

Від дзвінка мобілки Єва підскочила. Грала мелодія з улюбленого фільму. Авжеж. Дідусь Вадим ніколи не залишався осторонь її труднощів. Шкода, що зараз вони обоє безсилі.

- Алло, – якомога бадьоріше озвалася Єва.
- Як ти там? – пролунало коротке.
- Кепсько.
- За пів години буду в тебе, – а в голосі знайома сталь, – тут же не лише я хвилююся.
- Ні, не треба, – зітхнула.